

τρεις ἀνέκοντες εἰς τὸ κόμμα τοῦ Παππακώστα, ἐπομένως φίλοι τοῦ εὐφυοῦς βουλευτοῦ κ. Μαργᾶ, ἐκ τῶν ἀκολουθούντων τὴν πολιτικὴν τοῦ κ. Λεωνίδα Δελιγεώργη.

Καὶ μία παρανομία τρικουβερτη! Δῆμαρχος Ἐλευσίνος ἐξελέγη εἰς δῆμιος ὑπάλληλος! ἤτοι ὁ ὑπογραμματεὺς τοῦ εἰρηνοδικείου Ἐλευσίνος, ἐναντίον τοῦ ρητοῦ περὶ τούτου ἄρθρου τοῦ περὶ δημαρχειῶν νόμου. Πῶς ἐγένετο τὸ τόλμημα τοῦτο, ἀγνοοῦμεν. Ἴσως ὁ κ. Εὐαγγέλης Ἰατροῦ, ὁ ἐκλεχθεὶς δῆμαρχος, ἐνόμισεν ὅτι οἱ γραμματεῖς εἰρηνοδικείου δὲν εἶνε δῆμιοι ὑπάλληλοι! Ἡ πλάνη ὅμως αὕτη τοῦ ἀφαιρεῖ ἀμέσως τὸ δημαρχηλίκι καὶ τὸν καθιστᾷ καθαρὸν ἀντικείμενον ἀκυρώσεως τῆς γενομένης ἐκλογῆς.

Ὁ δεκανεὺς τοῦ πεζικοῦ ὅστις χθὲς εἰς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων, ἐκείθεν τοῦ ἀγγλικανικοῦ Ναοῦ, ἐπετέθη μανιωδῶς ξιφουλκῶν καὶ πυροβολῶν ἐναντίον ἀμαξηλάτου πατήσαντος τὸ σκυλάκι του, ὡς νὰ μπορούσε νὰ τὸ δῇ καὶ αὐτὸ, ἐν ὁδῷ σχεδὸν στενῇ νὰ διτατρέχουν ἀμαξαί, πεζοί, ἵπποσιδηρόδρομοι, ἔνθεν δὲ καὶ ἔνθεν δύο κτιζομένων οἰκιῶν τὰ καλαμπάληα, πρέπει νὰ τιμωρηθῇ αὐστηρότατα ὑπὸ τοῦ κ. Φρουράρχου. Πρῶτον διότι ἀλλοιόμενον! ἂν πρέπει νὰ σκωτόνωμεν τοὺς ἀμαξηλάτας καὶ διότι πατοῦν ἀράτα σκυλάκια, δεύτερον διότι νομιζόμεν ἀναρμόδιον ὑπαξιωματικοὶ νὰ κουβαλοῦν καὶ σκυλάκια μαζύ, δεύτερον ὅτι στρατιῶται δὲν πρέπει ν' αὐτοδικῶσιν, οὔτε νὰ ξιφουλκῶσι, τρίτον ὅτι ἡ ἀμαξία ἔφερε γυναίκα καὶ ὁ στρατιώτης πρὸ παντὸς ἄλλου ὀφείλει νὰ σέβηται τὰ ἀσθενῆ πλάσματα. Ἐπίσης ὁ κ. Φρούραρχος ὀφείλει νὰ τιμωρῇ αὐστηρότατα τοὺς ἀξιωματικούς, οἵτινες ἐν μέσῳ καφενεῶν ξιφουλκοῦσιν ἐναντίον ἀσθενικῶν ὑπηρετῶν, προκαλοῦντες τὴν κοινὴν ἀγανάκτησιν.

Αἰρνιδίως σχεδὸν ὑπὸ τυροειδὺς πυρετοῦ ἀπεβίωσεν ἐν Σύρᾳ ὁ γραμματεὺς τοῦ πρωτοδικείου κ. Ν. Σαλωνιτόπουλος· ἀναπληροῖ δὲ τῶρα τὰ καθήκοντα αὐτοῦ ὁ ὑπογραμματεὺς κ. Ἐμμανουὴλ Βεκκερέλης, ὁ δραστηριώτατος καὶ νοημονεστάτος οὗτος ὑπάλληλος, ἐφελκύν ἐκάστοτε τὴν εὐνοίαν καὶ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην ὅλων τῶν προέδρων, διότι ἐργάζεται πολὺ πέραν τῶν ὁρίων τῶν καθηκόντων τῆς ὑπογραμματείας, παρεμβάλλων πανταχοῦ τὴν πείραν, τὴν ἐμβριθὴ του κρίσιν, τὴν εὐκινησίαν καὶ τὴν δραστηριότητα καὶ ἰδίως τὸν ἐντιμότερον καὶ ἀπροσωπώληπτον αὐτοῦ χαρακτῆρα. Ἀλλὰ τί κρίμα! ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ προσόντα παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ δικαστηρίου καὶ τῶν προϊσταμένων τοῦ κ. Βεκκερέλη δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀμειψῶσι διὰ προβιβασμοῦ, τοῦ νόμου ἀπαγορεύοντος τὴν θέσιν τοῦ γραμματέως εἰς ὑπάλληλον ἐντόπιον. Καὶ ὁ κ. Βεκκερέλης εἶνε Συριανός, Συριανώτατος καὶ οὔτε ἔννοε νὰ ἐγκαταλείψῃ ποτὲ τὴν ὥραίαν του Σύραν, μὲ τὰ κοτσίφιά της, τὸν Βαφειδάκη της καὶ τὰ γαϊδουράκια της, ὁρίστε;

— Ἀναχωρεῖ αὔριον τὸ ἐσπέρας μεταβαίνων εἰς Γαλλίαν ὅπου θέλει σπουδάσει πολιτικὰς ἐπιστήμας ὁ δροσερὸς δικηγόρος Κώστας Χαδζηπέτρος, ὁ νεαρὸς γλωσσομαθὴς καὶ ἀπὸ τοῦδε σχεδὸν πολιτευόμενος, ἐν μέσῳ τῆς πρωΐμου νεότητος καὶ τῆς ζωηρότητος τοῦ χαρακτῆρός του καὶ τῶν ἀστάτων ἐρωτιδίων του, ἀπαρτίζων καὶ αὐτὸς κατὰ τὸ φαινόμενον μέλος τῆς χρυσῆς λεγομένης νεολαίας, ἀλλὰ κατὰ

βάθος ἐχθρὸς αὐτῆς καὶ ἀντίπαλος καὶ μὲ τὸν καιρὸν προωρισμένος νὰ ἀποβάλῃ ὅ,τι ἐλαφρὸν καὶ ἐπιπόλαιον καὶ ἀνοητον καὶ ξηρὸν ἔχει ἡ τάξις αὕτη, καλλιεργῶν τὴν ἐμβριθειαν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ, ριπτόμενος εἰς τὴν πολιτικὴν μετὰ τῆς λάλου ἐκείνης εὐγλωττίας, τῆς ἀπείρου φιλαγαθίας καὶ τῆς διακρινούσης τὴν οἰκογένειάν του ζωηρότητος, εὐφυίας καὶ ἀστείολογίας. Τὸν συνοδεύομεν τὸν φίλτατον Κώσταν μὲ τὴν εὐχὴν νὰ τὸν ἐπανιδώμεν ὅπως τὸν ἐγκαταλείπομεν, δροσερὸν Ἑλληνα τὴν ψυχὴν καὶ τὸν χαρακτῆρα καὶ στολισμένον πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀπὸ τὰς γνώσεις καὶ τὰ προσόντα τὰ ὅποια θὰ τοῦ διανοίξῃ ἡ εὐσυνείδητος ἐνασχόλησις μὲ τὰς πολιτικὰς ἐπιστήμας.

— Ἀναχωρεῖ ἐπίσης εἰς Γαλλίαν πρὸς τὸν σκοπὸν τῶν αὐτῶν σπουδῶν τὴν προσεχῇ ἐβδομάδα ὁ ὑπὸ σκιάν τῶρα ἐργαζόμενος καὶ τὰ πάντα κρυφὰ διαπράττων, ἐξετάσεις, κωμωδίας, ποιηματάκια, δημοσιογραφίαν, μνηστείαν, ὁ φίλος Γεώργιος Στρατήγης ὁ ποιητὴς καὶ νομικός, μεμνηστευμένος χαριεστάτην καὶ μουσοτραφῇ κόρην ἐκ Σάμου, θυγατέρα τοῦ ὑπουργοβουλευτοῦ Χαδζηγιάννη. Ἐκ Παρισίων θὰ διδῇ ἔχνη ζωῆς καὶ κινήσεως ἐν ταῖς στήλαις τοῦ **Μῆ Χάνεσαι**.

— Οἱ κύριοι Σταίκοβιτς, Κουμπάσης καὶ Κωστόπουλος ἤρξαντο φιλοκάλως ἐκδίδοντες συλλογὴν παλαιῶν μυθιστορημάτων, ἀρχὴν ποιήσαντες ἀπὸ τοῦ περιφήμου Κυρηγοῦ τοῦ Γαβριὴλ Φερρῦ, ἀνατυποῦντες αὐτὰ ἐκ δεδοκιμασμένων ὠραίων μεταφράσεων. Ἐλπίζομεν ἐπὶ τῆς κυκλοφορίαν τοιούτων ὑγιῶν ἔργων.

— Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐγένοντο αἱ ἐξετάσεις τοῦ ἐν Ροδακιῷ ἰδιωτικοῦ παρθεναγωγείου, ὅπερ διευθύνει μετὰ μητρικῆς ὄντως στοργῆς καὶ ἰκανῆς περὶ τὰ παιδαγωγικὰ πείρας ἡ κυρία **Μαριγῶ Χ. Νικολοπούλου**, ἐφελκύουσα διὰ τῶν καρπῶν τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς διευθύνσεως τὴν ἀγάπην τῶν ἐμπιστευομένων εἰς αὐτὴν τὰ τέκνα τῶν πρὸς ἀγωγὴν καὶ παιδείαν γονέων.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΛΕΒΙΔΟΥ-ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ

Κύριε Συντάκτα,

Ἠπατήθη ὁ Τ. Φιλήμων, ἐλπίτας, ὅτι δύναται τόσοῦτον εὐχερῶς καὶ ταχέως, ἀνάνδρως καὶ ἐπονειδίστως νὰ διαφύγῃ διότι καίτοι πλέον φαίνεται ἄπνους, ἐννοῶ νὰ διασκεδάσω ἀκόμη μετ' αὐτοῦ, ὅπως ἡ γαλῆ μετὰ τοῦ ἐκπνεύσαντος ἤδη μετὰ τῶν δούλων ποντικοῦ αὐτῆς. Πρέπει νὰ καταδειχθῇ τέλος πάντων σαφῶς, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε, ὡς εἶπον προηγουμένως, σειρὰ ὅλη ἀνουςίας ἔριδος, αὐτάναιρέσεων, κολακειῶν, συγκαταβαίνουσῶν μέχρι τῶν ποδῶν τῶν ὑπηρετῶν τῆς Αὐλῆς, κῆρυμα παντὸς πράγματος ὅ,τι δὲν εἶνε ἀρετὴ.

Ἐζήτησε, ἵνα κλίνῃ τὴν κεφαλὴν καὶ αἰτήσῃται συγγνώμην, νὰ ἐπιδείξω τὸ φύλλον τοῦ *Αἰῶνος*, τὴν σελίδα τὴν στήλην καὶ τὸν στίχον, ἐνθ' ἀπεκάλεσε τὸν λαὸν τῶν Ἀθηναίων, τῶν φίλα ἡμῖν φρονούντων, ἀνέστιον ἢ ἀεργον· ὅταν δὲ ἀπαντῶν ἐν ταῖς ἐφημερίσιν, ἐπέδειξα τὰ φύλλα πλέον τοῦ *Αἰῶνος*, τὰς σελίδας, τὰς στήλας καὶ τοὺς στίχους, ἐνθ' ἀπεκάλεσε τὸ πλεῖστον τοῦ λαοῦ τῶν Ἀθηναίων παῖδια, ἐφήβους, μὴ ἐκλογεῖς, ὀργιάζοντας ἀποτροπαίως, ἀγνώστους, ἀγνωσίμους, διατωμένους ἐν οἰοπωλείοις ἐπὶ ἐβδομάδας, ἀνάρβρους ἐκγέροντας κρηνγὰς, μὴ μετερχομέ-

ρους ἐλευθέρον ἐπάγγελμα, μὴ ἀποτίνοντας φόρους· ὅταν, ἀντιθέτων τοὺς ὑπὲρ τῶν φίλων τῶν ἄλλων ὑποψηφίων δημάρχων ἐπαίνους, πρὸς τὰς λοιδορίας κατὰ τῶν ἡμετέρων φίλων, κατέδειξα ἀριδύλως, ὅτι καὶ διὰ τοῦ γράμματος καὶ διὰ τοῦ πνεύματος ὁ Ἀτιμολέων Φιλήμων (ὅπως ἄλλοτε κατὰ τὸ 1862 ἐπιτυχῶς ὠνομάσθη) προὔτιθετο ἀναμφισβητήτως νὰ ἐλαττώσῃ τὴν τιμὴν καὶ τὴν βαρύτητα καὶ τὸ κύρος τῶν ἡμετέρων φίλων, τότε ἐξαίφνης ρίπτει τὰ ὄπλα ὁ ἐκ Κων(πόλεως παλαιστῆς Παραγῆς, λησμονεὶ τί ὑπεσχέθη, δημοσιεύει ἀφελῶς καὶ τὴν ἀπάντησίν μου, τὴν μεστέην ἐκ τῶν ὑβριστικῶν κατὰ τοῦ λαοῦ τῶν Ἀθηνῶν κειμένων τοῦ Αἰῶνος μετὰ τῶν παραπομπῶν, καὶ ὅπερ εὐτελέστερον, ἐξακολουθεῖ ὑβρίζων ἐμέ τε καὶ τὴν οἰκογένειάν μου τώρα ἐκ προσθήκης.

Ὡς πρὸς τὰς παρ' τοῦ Τ. Φιλήμονος ὕβρεις κατὰ τοῦ λαοῦ τῶν Ἀθηνῶν οὐδεὶς μένει ὁ ἀμφιβάλλων. Διότι ὁ λαὸς τῶν Ἀθηνῶν δὲν ὑβρίσθη παρὰ τοῦ Τ. Φιλήμονος· μόνον πρὸ τῶν ἐκλογῶν, ὅτε ὁπωσδήποτε δὲν ἐνήργει ὡς σῶμα πολιτικὸν συγκεκριτικόν, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὰς ἐκλογὰς θύεσσι, ὅτε πᾶσα ὕβρις κατὰ τοῦ λαοῦ ἀποτείνεται πρὸς τὴν κυριαρχίαν αὐτοῦ, καὶ ἀλλαχοῦ τιμωρεῖται διὰ συνοπτικωτάτης διαδικασίας.

Ἄλλ' ὁ ἡμέτερος πορτικὸς κλασχυρεῖται τε καὶ παλλικαρεύεται. Ζητεῖ παρ' ἐμοῦ μονομαχίαν, ὣν ἀσφαλέςτατος περὶ τῆς ἰδίας δοᾶς, διότι ἐκ τῶν προτέρων γινώσκει τὰς περὶ μονομαχίας ἰδέας μου· καὶ ὅταν μανθάνῃ διὰ τοῦ πρωτοκόλλου τῶν ἀξιοτίμων αὐτοῦ μαρτύρων, ὅτι ἀποκρούω τὴν μονομαχίαν κατ' ἀρχὴν, ὡς οὐσαν ἀξιοποιον, ἄσκοπον καὶ γελοίαν, ὣν πλέον καὶ αὐτοῦ τοῦ Σ. Μητροπολίτου ἀσφαλέστερος ἀπέναντι τοῦ ἐκ μονομαχίας κινδύνου, ἐπιτίθεται ὡς γυνὴ κοινὴ, φανταζομένη ὅτι προσβάλλεται, σωνασκεῖ, ἀτακτεῖ, προσπαθεῖ νὰ μοι προσάψῃ ἀτιμίαν, διὰ τί; Διότι σεβόμεναι τὸν νόμον τῆς πατρίδος, διότι ὡς ἐ-

πιστῆμων ἔχω τὸ θάρρος ἀπέναντι οἰουδήποτε ν' ἀποδοκιμάζω ἔθνον ἄσκοπον, ἀνελληνικόν, τυραννικόν, ἀνελεύθερον.

Τώρα ὅμως θέλομεν ἴδει, ἂν δὲν εἶχον δίκαιον ν' ἀποκαλέσω τὸν Τ. Φιλήμονα σειρὰν ὀλην αὐταναιρέσεων, διότι δὲν ἠθέλησα νὰ μεταχειρισθῶ τὸ ἀρχήθεν παρ' ἄλλων ἀποδοθέν αὐτῷ ἀκριβέστατον ἐπιθετον μασκαρατζῆκος.

Ἰδοὺ τί ἔγραψεν ὁ ἡμέτερος παλαιστῆς Παραγῆς Φιλήμων τῇ 4 Ἰανουαρίου 1875 ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 3092 φύλλῳ τοῦ «Αἰῶνος» (σελ. 4, στήλ. 1) κατὰ τοῦ ἐθίμου τῆς μονομαχίας, ἀφορμὴν λαμβάνων ἐκ τῆς ἐνταῦθα γενομένης μονομαχίας μετὰ τῶν κκ. Σαμπούρφ καὶ Γκαλλιάν: «Αἱ περὶ μονομαχίας διατάξεις τοῦ ποινικοῦ νόμου εἰσὶν ἐκ τῶν καλουμένων ἀρχῶν ἢ θνησιγενῶν· διότι ἀνὰ πᾶσαν ὑστιγμὴν παραβιάζονται ὑπ' αὐτῶν ἐπὶ τῶν πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν νόμων καὶ ἐφαρμογὴν αὐτῶν κεκλημένων καὶ ἐπὶ τούτῳ ἔνορκον διαβεβαίωσιν δόντων ἐνώπιον τῆς κοινωνίας. Ἀν θέλομεν νὰ ἐξηγήσωμεν πῶς τὸ τοιοῦτον συμβαίνει, βεβαίως ὅμως οὐδεὶς δικαιούται νὰ ὑπαραπονήτῃ ἐὰν πρὸς τὸν νόμον μὴ παρατηρήται ἡ δέουσα εὐλάβεια καὶ πίστις ἐκ μέρους τῶν ἀπλουστερῶν τῆς κοινωνίας μελῶν, ἀφοῦ αὐτοὶ οἱ ἐν ταῖς ἀνωτέραις τῆς Πολιτείας βαθμίται ἰστάμενοι καὶ ὀφείλοντες νὰ ᾄδῃ διδάγμα καὶ ὑπογραμμὸς τοῖς κατωτέροις, δίδουσι κατὰ παράδειγμα τῆς περιφρονήσεως τῶν νόμων, εἴτε αὐτοὶ ἀμέσως αὐτὸν παραδαίνοντες, εἴτε καὶ τοὺς ὑπαραδίνοντας αὐτὸν τιμῶντες.»

Ἀνευλαβέστατε πρὸς τὸν νόμον, περιφρονητὰ τοῦ νόμου, παραβιαστὰ τοῦ νόμου, ὃ αὐταναιρέσις τῆς αὐταναιρέσεως, τί ἀπολογεῖσαι;

Ἄλλ' ὁ ἡμέτερος πορτικὸς προσπαθεῖ ἀκόμη νὰ δαγκάσῃ, γράφων ὅτι μυριάκις μὲ εἶδεν ἐν τῇ φωλεᾷ αὐτοῦ, ἐπαιτούντα τὴν ἀρωγὴν πρὸς ἀπολογία τῶν κατὰ τῆς οἰκο-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 524)

Ἀξιοθρήνητος πλάνη, τὴν ἐποίησεν ὁ δυστυχὴς μὴ γνωρίζων νὰ ἐμιλῇ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξαλείψῃ.

Ἡ Ἰωάννα ἐξέβαλε κραυγὰς τρόμου καὶ ὀδύνης, κτηνῶσθαι τὸν σωτήρᾴ της καὶ τὸν ἀπώθησε μετὰ μανίας καὶ ἀηδίας. ἔχουσα τὸ πνεῦμα τεταραγμένον, μὴ δυναμένη νὰ κάμῃ ἐξέτασιν τινα συνέλαβεν ἡ δυστυχὴς τρομερὰν ἰδέαν νομίσασα ἡ δυστυχὴς ὅτι ἐγένετο θύμα κτηνώδους ἀποπείρας διαπραχθείσης ὑπὸ τοῦ Λυκογιάννη, ἐν μόνῳ πρᾶγμα εἶδε μετὰ τοιοῦτο δυστύχημα, τὸν θάνατον.

ε, κ. Βαγιάν, ἡ Ἰωάννα ὡς ἔγραψεν τὴν ἐπιστολήν, εὐρεθεῖσαν βραδύτερον ἐν τῷ θαλάμῳ σας, διὰ τῆς λεγερὲς εἰς ὑμᾶς διατί ἤθελε ν' ἀποθάνῃ.

τὰ ἐκ τοῦ οἴκου ὑπὸ τὸ κράτος ἀποπλανήσεως, ἐξερρίψεν ἐαυτὴν ἐντὸς τοῦ Φροῦ. Ὁ Λυκογιάννης,

ὅστις εἶχε μαντεύσει τὴν ὀλεθρίαν ἀπόφασιν αὐτῆς, ὥρμησε κατόπιν τῆς καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸν ποταμόν. Ἀπαξ, δις ἐβυθίσθη, ἀλλ' ἄνευ ἀποτελέσματος, ἀλλὰ τὴν τρίτην φορὰν κατῴρωσε νὰ εὕρῃ καὶ νὰ καταλάβῃ τὴν δυστυχῆ, ἣν τὸ ὀρμητικὸν παρέσυρε ρεῦμα, διότι ὁ ποταμὸς καθίστατο χείμαρρος. Τὰ ὕδατα τοῦ Φροῦ αὐξηθέντα ὑπὸ τῆς νυκτερινῆς βροχῆς εἶχον καταπλημμυρῆσει.

Ὁ Λυκογιάννης κολυμβῶν διηθύνετο πρὸς τὴν ὄχθην, τὴν ἐποίησεν κατῴρωσε νὰ φθάσῃ χάρις εἰς τὴν δύναμιν τῶν μυῶν του. Τότε κατέλαβε κλάδον ἐπιπλέοντα ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ἀλλὰ κρατῶν τὴν νεάνίδα διὰ τοῦ ἄλλου βραχίονος ἔμενε μετ' αὐτῆς κρεμάμενος, δερρόμενος ὑπὸ τοῦ κύματος. Ὁ Λυκογιάννης δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ τοῦ ποταμοῦ, ἢ ἐὰν ἄφινε τὴν Ἰωάνναν, τὸ ὅποιον οὐδῶλος διεννοήθη νὰ πράξῃ. Ἡ κατάστασις ἦτο φρικαλέα. Ἐὰν βοήθειά τις δὲν ἀφικνεῖτο ἀμέσως, ἀμφότεροι ἔμελλον ν' ἀπολεσθῶσι, διότι αἱ δυνάμεις τοῦ Λυκογιάννη ἐξηντλοῦντο, τὸ δὲ κύμα ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον μανιώδες ἔπρεπε νὰ παρασύρῃ τέλος αὐτούς.

Ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν καὶ ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς ἡμερᾶς ζοντο ἀσθμαίνοντες, ἀπὸ συγκινήσεως εἰς συγκίνησιν μεταβαίνοντες, καταπίνοντες τοὺς λόγους, καθόσον ἐπιπτον ἀπὸ τῶν χειλέων τοῦ διηγουμένου.

— Ἡ βοήθεια, τὴν ὅποιαν ὁ Λυκογιάννης δὲν ἤλπιζεν, ἦλθεν ἐν τσοῦτῳ, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Λαγγάρδ. Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἔκαμον ἐκδρομὴν εἰς τὰ Βόσγια. Διήλ-

γενείας μου ἐπιθέσων, καὶ ἐκλιπαροῦντα τὴν σύστασίν μου πρὸς τὸ Κοινὸν παρὰ τοῦ Τ. Φιλήμωνος.

Πρῶτον, εἶνε ἀνάισχυτον ψεῦδος τὸ περὶ τῆς οἰκογενείας μου γραφόμενον, ἣν ἀτόπως παρσιτάγει (ἐνῷ ἐγὼ γεραίρω καὶ τιμῶ τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ) καὶ ἥτις ἂν εἶχεν ἀνάγκην ἀπολογίας κατὰ τῶν κατ' αὐτῆς ἐπιθέσεων, ἂς πάντοτε περιεφρονήσαμεν, δὲν ἤθελε καταφύγει εἰς αὐτόν, διότι εἶχεν ἐμὲ, τὸν μὴ ἀγνοοῦντα νὰ ἀμύνεται, δταν ὑπάρχῃ ἀνάγκη ἀμύνης. Δεύτερον δὲ, ἀμυνόμενος καὶ πάλιν, ἀπαντῶν ὅτι, ἂν προκληθῶ, δύναμαι διὰ κειμένων καὶ ἀποφάσεων δικαστικῶν νὰ ἀποδείξω, ὅτι οὐχὶ ἐγὼ, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Τ. Φιλήμων ἔτυχε τῆς ἀμερίστου συνδρομῆς μου καὶ προστασίας καὶ συστάσεως, ὅτε εὗρέθη ἐν δεινῇ στενωχωρίᾳ. Ὁ δ' ἀμφιβάλλων ἐλθέτω παρ' ἐμοῖ, ἵνα ἴδῃ.

Τὸ τελευταῖον ὅμως εἶνε τὸ περιεργότατον πάντων, τὸ κορύφωμα οὕτως εἶπεῖν τῶν αὐταναιρέσεων: «Βπρεπε νὰ τιμωρηθῶμεν ὅμως, γράφει, ὡς ἐτιμωρήθη ὁ ἀείμνηστος» Κουμουνδούρος παρὰ τοῦ αὐτοῦ ἀτίμου προσώπου, δι' ἣν πρὸς αὐτόν ἐπεδείξαμεν καλωσύνην.»

Πρῶτον, ἡ παραβολὴ εἶνε ἀσεβής· νὰ παραβάλλῃ ἑαυτὸν πρὸς τοσοῦτον ἔνδοξον ἄνδρα, καὶ μάλιστα τετελευτηκῶτα. Δεύτερον πρέπει ἅπαξ διὰ παντός, λύων τὴν σιωπὴν, ἣν ἐπὶ μακρὸν ἐκράτησα, δι' οὗς λόγους εἶχον, νὰ προκαλέσω πάντα οἰονδήποτε νὰ μοὶ ἐπιδειξῇ μίαν καὶ σειρὰν, μίαν καὶ λέξιν, εἴτε ἐν τῇ περὶ τῶν Βελιτζιῶν ἐκθέσει μου πρὸς τὴν Βουλὴν, εἴτε ἐν ταῖς περὶ τούτων ἐμιλίαις μου ἐν τῇ Βουλῇ, εἴτε ὅπουδήποτε, δι' ὧν καὶ μακρόθεν ἔστω ἀπέδωκα τῷ τετελευτηκῶτι μεγάλῳ πολίτῃ, ἥτοι τῷ προσώπῳ ἐκείνου, ιδιότητα ἢ πράξιν, δυναμένην νὰ ἐλαττώσῃ τὴν τιμὴν ἐκείνου, ἣν ἐγὼ τοῦλάχιστον διακηρύττω, ὅτι ἀνέκαθεν ἐθεώρησα ἱσταμένην ὑπὲρ πάντος ἀτίμου διαβολῆς. Ναί, ἔχω τὸ θάρρος νὰ προκαλῶ, διότι, καὶ ἂν ὑπέδειξά τι περὶ τοῦ μεταστάντος πολίτου, ἦτο ἡ ἐπιείκεια, ἣν ἐπεδείξατο ποτε ἴσως,

θὼν τὴν νύκτα εἰς Ἀρεβίλλην καὶ τὴν πρωῒαν ἐκίνησα. Ἡ ἅμαξά μου ἠκολούθει τὴν κατὰ μῆκος ὁδὸν τοῦ Φροῦ μετὰ ξύ Μαρέϊλ καὶ Βλιγνυκούρ.

Φθάσας ἔμπροσθεν τοῦ μέρους, ὅπου ὁ Λυκογιάννης ἐπάλασε κατὰ τοῦ κύματος, εἶδον ὅτι συνέβαιναν. Ἀμέσως καταβὰς καὶ βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀνδρῦ, τοῦ ὑπηρετοῦ καὶ φίλου μου, κατῴρωσα νὰ σύρω τὴν Ἰωάνναν καὶ τὸν σωτήρᾶ της ἐκ τοῦ μεγίστου κινδύνου, τὸν ὁποῖον διέτρεχον.

Κατὰ πρῶτον ἐνόμισα ὅτι ἡ νεᾶνις δὲν ἔζη πλέον, ἀλλὰ μετὰ μίαν στιγμὴν ἔκαμε κινήσεις τινάς. «Ἐζή.

Οἱ δύο ἄνθρωποι ἀνέπνευσαν τὸ στήθος ἔχοντες διεσταλμένον.

— «Ἐζή, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Λαγγάρδ, ἀλλ' ἡ θέσις της ἀπῆλθε ἀμεσον περιποιήσιν. Πρῶτιστα τὸν Λυκογιάννην, ὅστις φυσικῶς δὲν ἠδυνήθη νὰ μοὶ ἀπαντήσῃ. Τί ἔπρεπε νὰ πράξω! Δὲν ἐδίστασα. Ἀφῆκα τὸν Λυκογιάννην ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ καὶ παρέλαβον τὴν Ἰωάνναν ἐντὸς τῆς ἀμάξης μου. Ἐνὸς ἡ ἅμαξα διέτρεχε τὴν ὁδόν, τῆς παρεῖχον πάσας τὰς δυνάτας περιποιήσεις. Διηνώσαμεν δέκα λεύγας χωρὶς νὰ σταθῶμεν, διότι ἡ ἀφίξις μου ἐν τῇ μικρᾷ πόλει Δαρναυὶ πρὸ τῆς ἐνδεκάτης ἦτο λίαν ἀναγκαία δι' ἐμέ.

Ἡ Ἰωάννα ἀνέλαβε τὴν χρῆσιν τῶν αἰσθησέων της, ἐπὶ τῶν παρειῶν καὶ τῶν χειλέων της ἀνεφάνη τὸ ροδόχρουν χρῶμα· ἡ ἀναπνοή, ὀλίγον βραχεῖα, ἀποκατέστη, καὶ μολο-

ἀποτέλεσμα τῆς ἀγαθότητος τῆς ἰδίας καρδίας, οὐδέποτε ὅμως ἡ συμμετοχὴ εἰς τὸ ἐγκλημα ἐκείνο, ἢ εἰς ἄλλο οἰονδήποτε, ὡς μοχθηρῶς καὶ ἐν οὐ δέοντι ἠθέλησε νὰ παρσιτάξῃ ὁ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως παλαιστής, ἐλπίσας, ὅτι ἐδύνατο νὰ σωθῇ ὁπισθεν τοσοῦτον μεγάλου ἀναστήματος.

Πλὴν ἐὰν ἡ ἔκθεσις μου ὡς εἰσηγητοῦ τῆς πλειονοψηφίας περὶ τοῦ ἐλλείμματος τοῦ Ταμείου Θεβῶν ἦτο συκοφαντία κατὰ τοῦ Ἀλεξ. Κουμουνδούρου, διὰ τί ὁ Τ. Φιλήμων, πρῶτος ζητήσας αὐτὴν παρ' ἐμοῦ καὶ πρῶτος δημοσιεύσας ἐν τοῖς ὑπ' ἀρ. 3835—3842 φύλλοις τοῦ Αἰῶνος π. ε. αὐτὸς ὁ τοσαύτας χάριτας τῷ μεταστάντι ἐκείνῳ ἀνδρὶ ὀφείλων, ἔγραφε περὶ ταύτης ἐπαίνους ἐπὶ τῇ τέχνῃ ἐπὶ τῇ σαφεὶ καὶ ἐπιτυχεῖ διασκευῇ τῶν ἐνώπιον τῆς Ἐπιτροπείας ἀποκαλυφθέντων; Ἀλλὰ αὐταναιρέσεις αὕτη.

Καὶ ἄλλη αὐταναιρέσεις ἀκόμη. Μὲ ὀνομάζει τέρας, καὶ συνιστᾷ τοῖς συμπολίταις νὰ προσέχωσιν ἀπ' ἐμοῦ, ὡς ἐπικινδύνου, τοῖς συμπολίταις ἐκείνοις, οἵτινες ἐπανειλημμένως, καὶ πρὸ ὀλίγου μάλιστα, με ἐτίμησαν διὰ τῆς ἰδίας ἐμπιστοσύνης. Ἀλλ' ἴδου τί ἔγραψεν ὁ αὐτὸς ἐλεεινὸς ἄνθρωπος περὶ ἐμοῦ ἐπ' ἐσχάτων, καὶ ἀρχόμενος τῆς δημοσιεύσεως τῆς περὶ τοῦ ἐλλείμματος τοῦ Ταμείου Θεβῶν ἐκθέσεώς μου ἐν τῷ Αἰῶνι (φύλ. ὑπ' ἀρ. 3835 τῆς 23 Ἀπριλίου 1882, σελ. 2, στήλ. 2), ὧν λόγων ἐγὼ τοῦλάχιστον, γραφομένων περὶ ἐμοῦ, δὲν ἤθελον τολμήσαι νὰ ποιήσωμαι χρῆσιν, ἐὰν μὴ ἡ μόνον:

«Ἡ ἔκθεσις τῆς ἐπιτροπῆς εἶνε ἀποκλειστικῶς ἔργον τοῦ νεαροῦ βουλευτοῦ Ἀττικῆς κ. Νικολάου Δ. Λεβιδίου. Οφείλομεν κατὰ καθήκον ν' ἀπινεύωμεν εὐλόγους ἐπαίνους εἰς τὴν νομοσύνην καὶ εἰς τὴν τέχνην, μεθ' ὧν ὁ κ. Λεβιδὴς ᾠδιστήγαγε τὴν ἀνατεθείσαν αὐτῷ ἐντολὴν, τὴν ὥστε καλῶς ἐκῆς τὰ ἐνώπιον τῆς Ἐπιτροπείας ἀποκαλυφθέντα, καὶ τὸ πᾶν ἐπιτυχῶς διασκευάσας τὸ σύνολον. Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἡ ἔκθεσις αὕτη τὸ πρῶτον πνευματικὸν ἔργον, ὅπερ ἐλκύει τὴν

νότι ὑπῆρχεν ἀκόμη πίεσις, οἱ πνεύμονες ὅμως αὐτῆς ἀνέλαμβανον τὴν τακτικὴν αὐτῶν λειτουργίαν. Ἀφοῦ δὲ ἀπήγγειλεν ἀσυναρτήτους τινάς λόγους, ἐξ ὧν οὐδὲν ἠγνόησα καὶ ἐν οἷς τὸ ὄνομα τοῦ Λυκογιάννη ἦν μεμιγμένον, ἐπεσεν αἰφνης εἰς ἰνάρκωσιν, ἥτις μοὶ ἐνεποίησε νέαν καὶ σπουδαίαν ἀνησυχίαν.

Ἀμα ἐφθασα εἰς Δαρναυὶ τὴν ἔθεσα ἐντὸς κλίνης ἱκανῶς θερμῆς καὶ προσεκάλεσα ἰατρόν. Τὴν τρίτην ἡμέραν ἀνεζωογονήθη, ἤρξατο νὰ λαλῇ. Ἀλλὰ φεῦ! ὁ ἐγκεφαλικὸς κλονισμὸς, τὸν ὁποῖον εἶχα φοβηθῇ, ὑφίστατο μετ' ὀλίγον δὲ ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ δυστυχὴς νεᾶνις ἀπώλεσε τὸ λογικόν.

Ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν ἐρρήξε κραυγὴν βραχνήν.

— Θεέ μου, Θεέ μου! ἀνέκραξεν οἰμῶζον ὁ Ἰάκωβος Γρανδέν.

— Μὴ τρομάξετε, εἶπε ζωηρῶς ὁ κ. Λαγγάρδ· δὲν ἐτελείωσα, προσέξατε. Ἡ Ἰωάννα εἶχεν ἀναλάβει τὰς δυνάμεις της· τώρα ἠδύνατο νὰ ταξειδεύσῃ ἀπόβω. Τὴν ὠδήγησα εἰς Παρισίους, εἰς τὴν οἰκίαν μου, ὅπου διέμεινε δέκα πέντε ἡμέρας. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο μετέβη εἰς ἀναζήτησιν ἰατροῦ φρενολόγου καὶ νητύχησα νὰ εὗρω τοιοῦτον, ὁποῖον ἐπεθύμουν, δηλαδὴ ἐπιστήμονα καὶ ἔχοντα ὅλην τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὸν ζῆλον τῆς ἀφοσιώσεως. Τῷ ἐνέπτευσθην τὴν ἀσθενῆ μου, ἀπαιτῶν παρ' αὐτοῦ νὰ τὴν θεραπεύσῃ.

«Ὅ, τι ἐξαρτᾶται ἀπ' ἐμὲ θὰ τὸ πράξω» ἀπάντησεν.

»προσοχήν τοῦ κοινοῦ ἐπὶ τὸν κ. Λεβίδην. Ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας παρέσχεον ἀποδείγματα ἱκανότητος περὶ τὸ γράφειν καὶ ποικιλίαν γνώσεων οὐχὶ κοινῇ. Ἡ ἐκθεσις δὲ, ἣν σήμερον ἀρχόμεθα καταχωρίζοντες, **δικαιού καθ' ὁλοκληρῶσαν τὴν ἀγαθὴν περὶ αὐτοῦ γνώμην τῶν συμπολιτῶν του καὶ ἀναδεικνύει ἓνα τῶν πιλιτενῶν, ἐφ' οὓς δύναται ἡ πατρις νὰ στηρίξῃ ἀγαθὰς ἐλπίδας».**

Καὶ πάλιν δὲ ἐπαναλαμβάνω, ὅτι οἱ ἔπαινοι οὗτοι εἰσὶ τοσοῦτον ὑπερβολικοί, τοσοῦτον μὴ ἀληθεῖς, ὥστε ἐρυθριῶ ἀληθῶς, ἀναγκασθεὶς ν' ἀναδημοσιεύσω τούτους ἐνταῦθα.

Μετὰ τὰ παρ' ἐμοῦ δημοσιευθέντα, πᾶς τίμιος ἄνθρωπος ἀς κρίνῃ τί ἐστὶ Τιμολέων Φιλήμων, καὶ ἂν ὁ Λαὸς δὲν ἐτιμώρησεν αὐτὸν δικαίως, τάξας ἐν ἐλευσίῃ ἀπομαχίᾳ ἐπαλειγμένως.

Ἐν Ἀθῆναις, τῇ 11 Ἰουλίου 1883.

Νικόλαος Δ. Λεβίδης.

ΦΩΤΑΨΙΑΙ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Κέρκυρα, 6 Ἰουλίου.

Θὰ σᾶς προσθέσω σήμερον καὶ τινα περὶ τῶν ἐκλογικῶν ἐορτῶν τῆς Κερκύρας :

Ἐγένοντο καὶ ἐδῶ ἐπιδείξεις καὶ διαδηλώσεις, ἀλλὰ μετ' ἐορτίου. Πρὸ τῆς ἐκλογῆς ἀντιλαμβάνετο τις ἐκδηλώσεις τινὰς τοῦ φρονήματος τῶν ἐκλογέων, ἀλλὰ τόσον περιωρισμένα; ! Τὴν ἐπομένην αὐτῆς ἡμέραν ὅλοι εὐρέθησαν νικηταί. Καὶ ὑπῆρξε μὲν σπουδαία διαφορὰ ἀποτελέσματος, ἀλλ' αἱ δύο χιλιάδες ψῆφοι τῶν ἡττηθέντων τί ἔγιναν; Τόσον θαρσάλειον εἶνε ἐδῶ τὸ φρόνημα ! Ἐγὼ ἤξευρα πολλοὺς κατα-

στηματάρχας ἀνήκοντας εἰς τὴν ἡττηθεῖσαν μερίδα καὶ ὅμως ὅλη ἡ ἄγορά, ὅλα τὰ μαγαζιά σημαιοστολίσθησαν καὶ ἐφωταγωγήθησαν τὴν ἐπομένην.

Ἀπὸ τῆς πρώτης ἤρχισαν νὰ κουβαλοῦν μύρτα καὶ δάφνας, ν' ἀγοράζουν κηρία καὶ νὰ ἐτοιμάζουν τὰ παράθυρα. Ὡς τὰς 5, πολὺ πλῆθος συνήγετο πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ ἐπιτυχόντος Δημάρχου μετὰ σημαιῶν καὶ τῶν ἰδιαιτέρων πρασίνων σημάτων τῆς μερίδος (πρὶν οὐδένα εἶδον νὰ φέρῃ τὸ verde) καὶ προηγουμένης τῆς φιλαρμονικῆς παρέλαβον αὐτὸν καὶ διήλυσαν μέχρις ἐσπέρας διὰ τῶν κεντρικωτέρων ὁδῶν καὶ καρτουιῶν τῆς Κερκύρας ἐν ζητωκραυγαῖς καὶ ἀνευφημίαις. Ἐννοεῖται ὅτι αὐταὶ ἦσαν ζωηρότεραι, ὅσον ὑπετίθετο ὅτι δὲν θὰ ἔκαμνον ἀγαθὴν ἐντύπωσιν. Πρὸ τῆς νομαρχίας ἐσκήσηκαν πρὸ τῆς ἐβραϊκῆς συνοικίας γενικὴ ἀδελφώσις.

Μόλις ἐβράδιασεν, ἤρχισεν ἡ φωταψία καὶ ὀφείλομεν εἰς τὸν κ. Θεοτόκην ἐν λαμπρὸν θέαμα καὶ μίαν ἀπὸ τὰς καλλιτέρας ἐορτὰς τῆς Κερκύρας σελαγιστάτης καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς διαστάσεις, καὶ ἐκθεσάσης ὅλον αὐτῆς τὸν πυκνὸν πληθυσμὸν. Ἡ ἀεροφωτεινὴ γραμμὴ τῆς σειρᾶς τῶν θόλων τῆς πλατείας, ὅπου ἡ μεγαλειτέρα κίνησις, αἱ διακοσμῆσεις τῶν ἐνθερμότερων ὑπὲρ τοῦ νικητοῦ οἰκιῶν, τοῦ Wustt-Club, τῶν ξενοδοχείων καὶ τῆς Ἑβραϊκῆς, καὶ ἡ πλήμυρα τῶν ὁδῶν ἐκ τοῦ πάσης φυλῆς καὶ παντός εἶδους πλήθους ἔδωκαν ἀήθη ὄψιν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἶχον δίκαιον νὰ ἐορτάσουν καὶ αὐτοὶ οἱ γράσαντες.

Μόνος ὁ καιρὸς ἔδειξε ἑκτακτον ἀγένειαν ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Ὡς γνωστὸν τὸ κυριώτερον μειονέκτημα τῆς Κερκύρας τὸ καλοκαίρι εἶνε, ὅτι μὲ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου παύει πᾶσα ἀνέμου πνοὴ καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα καθίσταται πνιγροτάτη κατ' ἐξάίρεσιν τὸ ἐσπέρα· αὐτὸ εὖρομεν ἄνεμον, ὁ ὅποιος ἐπέμενε νὰ θέλῃ νὰ σβύσῃ τὰ κεριὰ τῶν ἐορταζόντων θεοτοκιστῶν ! τί ἀδιακρίσια ! Ἐκαμεν ὅμως τὸ καλὸ ὅτι κατέστησεν ὑποφερτὴν τὴν ἐν τῇ Ἑβραϊκῇ συνοικίᾳ εἰσέλασιν, ἐν

Ἐσθηνὴ του εἰς τελευταίαν καὶ ἀποφασιστικὴν δοκιμασίαν. Τώρα ἐλπίζει περισσότερον, σχεδὸν ἔχει τὴν βεβαιότητα ὅτι τὸ λογικὸν θ' ἀποδοθῇ εἰς τὴν Ἰωάνναν. Ἡ ἐπιστήμη ἔδωκεν ὅ,τι ἡδύνατο, ὁ δὲ Θεὸς θὰ πράξῃ τὸ λοιπόν.

Ἐπὶ τῇ 11 Ἰουλίου ἐδῶ αὐριον πρῶτ', θὰ τὸν ἴδῃτε ὅ,τι θέλει νὰ πράξῃ, θὰ σᾶς τὸ εἴπῃ καὶ θὰ δώσῃ εἰς σᾶς τὰς ὁδηγίας του, διότι βασιζέται πολὺ ἐφ' ὑμῶν διὰ τὴν μεγάλην δοκιμήν.

— Πότε θὰ ἴδωμεν τὴν δυστυχῇ μου Ἰωάνναν, κύριε ; ἠρώτησεν ὁ γηραιὸς λοχαγός.

— Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, δεκαπέντε ἡμέρας τὸ βραδύτερον, ὡς φρονῶ.

— Εὐρίσκεται μακρὰν τῶν Παρισίων ; ἠρώτησεν ὁ Ἰάκωβος Γρανδὲν.

— Ἀπεναντίας πλησίον τῶν Παρισίων, ἐν Σατοῦ.

— "Α ! θὰ τὴν ἴδωμεν αὐριον !

— "Οχι. Ὁ ἰατρὸς ἀπαγορεύει νὰ τὴν ἴδῃτε πρὸ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ὀρισθείσης ἡμέρας καὶ στιγμῆς.

Ἐπὶ τῇ 12 Ἰουλίου ἐδῶ αὐριον πρῶτ', θὰ τὸν ἴδῃτε ὅ,τι θέλει νὰ πράξῃ, θὰ σᾶς τὸ εἴπῃ καὶ θὰ δώσῃ εἰς σᾶς τὰς ὁδηγίας του, διότι βασιζέται πολὺ ἐφ' ὑμῶν διὰ τὴν μεγάλην δοκιμήν.

— Πότε θὰ ἴδωμεν τὴν δυστυχῇ μου Ἰωάνναν, κύριε ; ἠρώτησεν ὁ γηραιὸς λοχαγός.

— Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, δεκαπέντε ἡμέρας τὸ βραδύτερον, ὡς φρονῶ.

— Εὐρίσκεται μακρὰν τῶν Παρισίων ; ἠρώτησεν ὁ Ἰάκωβος Γρανδὲν.

— Ἀπεναντίας πλησίον τῶν Παρισίων, ἐν Σατοῦ.

— "Α ! θὰ τὴν ἴδωμεν αὐριον !

— "Οχι. Ὁ ἰατρὸς ἀπαγορεύει νὰ τὴν ἴδῃτε πρὸ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ὀρισθείσης ἡμέρας καὶ στιγμῆς.

— Δοιπὸν, κύριε, ὑπετονθόρισεν ὁ Ἰάκωβος Γρανδὲν διὰ φωνῆς μόλις διακρινομένης, ἡ Ἰωάννα ἐθεραπεύθη σήμερον ;

Ἐπὶ τῇ 13 Ἰουλίου ἐδῶ αὐριον πρῶτ', θὰ τὸν ἴδῃτε ὅ,τι θέλει νὰ πράξῃ, θὰ σᾶς τὸ εἴπῃ καὶ θὰ δώσῃ εἰς σᾶς τὰς ὁδηγίας του, διότι βασιζέται πολὺ ἐφ' ὑμῶν διὰ τὴν μεγάλην δοκιμήν.

— Πότε θὰ ἴδωμεν τὴν δυστυχῇ μου Ἰωάνναν, κύριε ; ἠρώτησεν ὁ γηραιὸς λοχαγός.

— Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, δεκαπέντε ἡμέρας τὸ βραδύτερον, ὡς φρονῶ.

— Εὐρίσκεται μακρὰν τῶν Παρισίων ; ἠρώτησεν ὁ Ἰάκωβος Γρανδὲν.

— Ἀπεναντίας πλησίον τῶν Παρισίων, ἐν Σατοῦ.

— "Α ! θὰ τὴν ἴδωμεν αὐριον !

— "Οχι. Ὁ ἰατρὸς ἀπαγορεύει νὰ τὴν ἴδῃτε πρὸ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ὀρισθείσης ἡμέρας καὶ στιγμῆς.